

‘Iedereen moet erop klinken dat ik zo’n geweldig leven heb gehad’: Marieke Vervoort, een moegestreden positivo

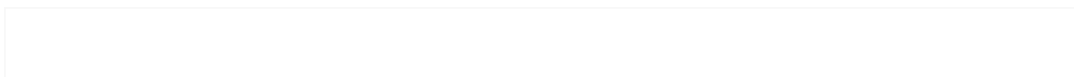

Marieke Vervoort. Beeld Photo News

Voormalig rolstoelatlete Marieke ‘Wielemie’ Vervoort (40) koos dinsdagavond voor euthanasie, na een jarenlange strijd tegen helse pijnen als gevolg van haar verlamningsziekte. ‘Iedereen moet erop klinken dat ik zo’n geweldig leven heb gehad.’

♦ Exclusief voor abonnees door **ANNICK GROBBEN** 23 oktober 2019, 6:25

“Ik ben een levenslustig meisje dat door een zeldzame aandoening verlamd geraakte en zo in het jaar 2000 in de rolstoel belandde.” Zo begon de Diestse Marieke Vervoort haar in 2012 uitgegeven boek *Wielemie, sporten voor het leven*. Vervoort was al sinds haar 14de ongeneeslijk ziek. Ze leed aan de degeneratieve spierziekte progressieve myelopathie, waardoor ze almaar meer verlamd zou raken en ook almaar sterkere pijnen zou lijden. Maar ze zou niet in een hoek kruipen.

Eeuwige positivo Vervoort was vastbesloten om iets moois van haar leven te maken. Al rollend leerde ze haar plan trekken, aangepast sporten werd helemaal haar ding. Ze verblufte de wereld met haar doorzettingsvermogen. Twee keer werd ze wereldkampioen kwart afstand AWAD in de categorie handcycle, in 2007 nam ze deel aan de Ironman Hawaï en toen in 2008 bleek dat triatlon niet langer ging, stortte ze zich op blokarten en marathons wheelen. In 2012 won Marieke Vervoort twee gouden medailles op de Paralympische Spelen, in 2015 werd ze nog maar eens wereldkampioen, in Qatar, op het WK atletiek voor paralympiërs.

2015 werd ook het jaar waarin Vervoort voor het eerst openlijk sprak over euthanasie. “Ik blijf vechten als een beest”, vertelde ze toen in mei in *Het Laatste Nieuws*. “Maar wanneer ik helemaal afhankelijk word van anderen, roep ik mijn familie en vrienden samen en mag professor Wim Distelmans mij euthanaseren. Mijn toestand gaat nu snel achteruit, ook al neem ik pijnstillers die een paard kunnen omleggen. Het wordt steeds erger.” Ze doelde op spasmen over heel haar lichaam. “Als ik ze heb ter hoogte van mijn middenrif, dan lijkt het of ik ga stikken. Enorm beangstigend. En pijn dat dat doet... Het wordt stilaan mensonwaardig.” Ze had de nodige papieren voor euthanasie in 2008 al ondertekend.

Marieke Vervoort. Beeld BELGA

DAPPERSTE DER BELGEN

Het zou nog duren tot oktober 2015 voordat het grote publiek Vervoorts wens tot euthanasie echt zou leren begrijpen. In het tv-programma *Het huis* van Eric Goens schreeuwde de rolstoelatlete het uit van pijn bij nog niet eens een erge aanval van spasmen. “Mensen kunnen zo’n lijden pas beginnen te vatten als ze het zien”, zei ze daarover. De kijker liet op Twitter massaal zijn respect blijken. Iemand schreef: “De dappersten van alle Galliërs waren de Belgen. De dapperste van alle Belgen ben jij!”

Wat ook bijbleef toen: Vervoorts levenslust. Hoe ze toch nog grapjes kon maken met haar boezemvriend Tom Waes, hoe ze kon genieten van bubbels - “mijn *dafalannekes*” - en van het gezelschap van haar hulphond Zenn. “Zelfbeklag is tijdverlies.”

Eind 2017 leek het erop dat Marieke Vervoort - die dan nog nauwelijks kon eten of slapen en ook haar zicht aan het verliezen was - zou loslaten. In een interview met de Britse krant *The Telegraph* zei ze dat ze niet meer wilde lijden, klaar was om te sterven. “Het is te zwaar geworden”, zei ze vanuit het Universitair Ziekenhuis in Jette. “Ik ben nu verlamd van mijn tenen tot aan mijn borst, ik word steeds depressiever. Zelfs de zwaarste pijnstillers kunnen me niet meer helpen.”

Toch vond ze de kracht nog om zelf haar afscheid te regelen. Vorig jaar schonk ze een groot deel van haar sportieve erfgoed - haar olympische medailles, kledij, handbikes, bekens en zelfs haar krantenknipsels - aan het Sportimonium in Hofstade bij Zemst. “Mijn grootste wens komt uit”, zei ze toen. “Het doet deugd dat ik hier voor eeuwig een plaatsje krijg.” En ook: “Ik hoop dat mensen mijn boodschap zullen ontvangen: ‘Stop met klagen en geniet van het kleinste moment. Want het is dankzij die mentaliteit dat ik hier sta.’”

Haar positiviteit en drang naar avontuur zouden heeft ze nooit verloren. Rolstoelbungeejumpen boven Hasselt. Indoor skydiven. Racen in een Lamborghini op het circuit van Zolder, wat ze vorige maand nog deed. “Ik wil nog één keer kicken.”

Ze ging ermee akkoord dat er een Amerikaanse documentaire over haar leven werd gemaakt, die in december in New York in première gaat. En hoewel ze daar graag had willen staan dan, was ze ook realistisch. “Ik weet gewoon niet of ik het nog zo lang zal volhouden.”

CHAMPAGNE

Marieke Vervoort nodigde de voorbije dagen nog dierbaren uit in het ziekenhuis - onder meer Koen Wauters kwam haar bezoeken - en schreef persoonlijke brieven aan wie haar lief was, te lezen wanneer het zelfgekozen moment daar zou zijn. En dat moment was gisteravond. De stad Diest stuurde iets voor negen uur een rouwbericht de wereld in, met oprechte deelneming voor familie en vrienden van ‘ons Wielemie’. Over haar begrafenis was Marieke Vervoort altijd al duidelijk. Ze wilde niet worden begraven worden in de kerk en niet alleen omdat ze niet gelovig was. “Als er een God was, dan zou het een slecht persoon zijn om mij zo te straffen.” Haar wens is dat ze wordt gecremeerd en dat haar asen worden uitgestrooid in de oceaan in Lanzarote.

Ze wilde ook dat er na haar crematie champagne wordt gedronken. “De mensen zullen huilen, maar ik wil ze ook bedanken voor het leven dat ik had en voor het feit dat ik nu gelukkig ben en in vrede.”